

TẬP 26

HỒI 254

Linh Bài

T hần Châu hạo thổ, núi non xanh rờn, đất đai màu mỡ, không có vẻ gì gợi nên rằng những dãy núi kỳ dị trải dài suốt một dải Tây Nam lại bắt nguồn từ chính nơi đây.

Trên trời thấp thoáng bóng hai nhân ảnh đang bay về phía Hồ Kỳ Sơn, nơi đặt tổng đường của Quỷ Vương Tông. Tối hôm trước họ đã đột nhập vào Thanh Vân Sơn, tìm cách phá hỏng "Thiên Cơ Tỏa."

Sau khi bí mật phá hủy Thiên Cơ Tỏa trên đỉnh Mạch Sơn núi Thanh Vân, Kim Bình Nhi và Thương Tùng đạo nhân theo lời Quỷ Vương, nán lại vài hôm cẩn thận thăm dò các vùng xung quanh núi. Trên đường đi, Thương Tùng đạo nhân chỉ một mực trầm lặng, thỉnh thoảng mới nói vài câu. Kim Bình Nhi ít nhiều hiểu được mâu thuẫn trong lòng lão, nhưng dù có hiểu nàng cũng không chút đồng tình với lòng nhân từ của Thương Tùng, thậm chí còn có phần coi thường. Dù sao ngoài mặt nàng vẫn luôn vui vẻ nói cười.

Đã vào vùng đất gần Hồ Kỳ Sơn, hai người hạ thân tìm chốn nghỉ. Thung lũng này không rộng lắm, một khe nước nhỏ quanh co chảy xuống chân núi. Sau một ngày du hành không nghỉ, Kim Bình Nhi sớm đã thấy khát, liền chạy ngay đến bên suối vốc nước lên uống.

Nước suối trong lành mát lạnh. Kim Bình Nhi uống liền mấy vốc mới thở một hơi dài rồi quay sang cười với Thương Tùng: "Nước suối ngọt mát lắm, sao đạo trưởng không uống một chút đi?"

Thương Tùng đạo nhân chậm rãi ngồi xuống một tảng đá, lắc đầu từ chối, vẻ mặt đượm sắc u ám. Từ lúc rời Thanh Vân Sơn lão vẫn giữ bộ mặt như vậy. Kim Bình Nhi cười thầm trong bụng nhưng không nói ra lời, chỉ cúi xuống suối dùng tay té nước lên mặt rồi ngẩng đầu lên lắc mạnh.

Ánh nắng chiếu xuống, những giọt nước lóng lánh trên làn da trắng muốt của nàng, lóng lánh như những hạt trân châu trên tấm lụa mềm mại.

"Bình Nhi cô nương...!" Từ đằng sau Thương Tùng đạo nhân khẽ gọi nàng.

Kim Bình Nhi không ngờ Thương Tùng đạo nhân lại chủ động bắt chuyện, trong lòng ngạc nhiên, nàng quay lại mỉm cười ngọt ngào: "Có chuyện gì vậy, đạo trưởng?"

Mi mắt Thương Tùng đạo nhân khẽ sụp xuống, không nhìn vào khuôn mặt kiều diễm của nàng, đôi mày chau lại dường như có chuyện trọng đại, cất giọng trầm trầm: "Quý Vương sai chúng ta phá hỏng Thiên Cơ Tỏa, ta đã đoán ra dụng ý trong đó, Ma Giáo..."

Nói được một nửa, lão đột nhiên dừng lại. Kim Bình Nhi vẫn nhìn lão cười cười, ánh mắt lộ vẻ châm biếm. Thương Tùng đạo nhân lặng im giây lát, đoạn thấp giọng xuống: "Thánh Giáo mưu toan nhất thống thiên hạ, Thanh Vân Môn đương nhiên là đối thủ lớn nhất. Chúng ta đã phá hỏng Thiên Cơ Tỏa, chỉ cần cất một mẻ là khiến chúng bại vong. Nhưng ta không hiểu tại sao Quý Vương Tông chủ lại phải chúng ta rà soát những nơi dân thường sinh sống xung quanh làm gì. Những thường dân đó chỉ là loại chân yếu tay mềm, làm sao dám chống lại chúng ta?"

Kim Bình Nhi nheo mắt nhìn Thương Tùng đạo nhân, đoạn khẽ cười: "Phải chăng trong lòng đạo trưởng đang rất phiền muộn?"

Nét mặt Thương Tùng càng trầm xuống, thở dài: "Ta chỉ cảm thấy cuộc tấn công Thanh Vân Môn nên tạm thời hoãn lại. Nếu để dân thường bị liên lụy thì thật chẳng có ích gì..."

Kim Bình Nhi mỉm cười: "Hà tất đạo trưởng phải lao tâm khổ tứ như vậy? Tôi không có ý kiến gì ở đây cả!" Đột nhiên nàng dừng lại giây lát rồi mới thận trọng lên tiếng: "Nói thật với đạo trưởng, lục soát quanh khu vực Thanh Vân Sơn này là làm theo lời dặn dò của Quý Vương Tông chủ, còn nguyên do vì sao thì tôi không rõ. Nhưng Tông chủ quyết chẳng phải vô cớ mà làm vậy."

Nét mặt Thương Tùng đạo nhân dần ra đôi chút, dường như thấy Kim Bình Nhi nói cũng có lý, nhưng giọng nói vẫn có phần do dự: "Ta biết thế, nhưng vẫn không hiểu được tại sao phải đi lục soát những chỗ dân thường? Những nơi đó chỉ có thường dân chứ làm gì còn ai khác? Mỗi chỗ như vậy tính ra cũng đến mấy nghìn người, chỉ sợ nếu có chuyện gì..."

Kim Bình Nhi cười mỉm: "Nếu chúng ta đã nghĩ tới điều đó thì Tông chủ lòng sâu như bể cả, làm gì lại nghĩ không ra? Đạo trưởng việc gì phải lao tâm khổ tứ!"

Thương Tùng đạo nhân thở dài: "Chính vì biết lòng Quý Vương thâm sâu như biển nên ta mới không đoán ra rốt cuộc ngài đang nghĩ gì. Chỉ sợ ngài đột nhiên..."

Nói không hết câu, lão chừng như thấy có chút vô nghĩa, bèn cười chua chát, lắc đầu im lặng.

Kim Bình Nhi đương nhiên chẳng lo lắng gì cho tính mạng dân thường ở quanh Thanh Vân Sơn, thái độ có chút kỳ lạ của Thương Tùng càng khiến nàng thấy không thuận mắt. Cả tính mạng của chính mình sau này còn không biết sẽ như thế nào, làm sao lại lo người khác được đây? Hay đây chính là tính cách của đạo nhân, gia nhập Ma Giáo bao năm mà vẫn không sửa được?

Càng nghĩ càng rối lên, Kim Bình Nhi nhún vai không thèm để ý nữa. Nàng quay lưng lại đi đến bên bờ suối, lại muốn thưởng thức làn nước trong lành. Nhìn Thương Tùng vẫn cúi đầu trầm mặc, Kim Bình Nhi thoáng bất nhẫn, cất giọng an ủi: "Đạo trưởng yên tâm đi, những điều không ngờ tới thì..."

Chữ "thì" chưa nói hết, ánh mắt Kim Bình Nhi chợt đông cứng lại, cả người nàng cũng như biến thành đá.

Con suối lúc này trong lành là thế, bây giờ đã loang lổ những vệt máu bầm đen, dập dờn trôi theo dòng nước. Kim Bình Nhi nét mặt đại biến, nhìn trừng trừng vào những vệt máu loang. Nhớ lại lúc này chính mình đã uống nước rửa mặt bên dòng suối này, nàng không khỏi sinh cảm giác muốn nôn ọe.

Nàng cố trấn tĩnh, lẳng lặng bước về hướng thượng nguồn.

Thương Tùng đạo nhân vẫn không biết gì về quái sự trong lòng suối, ngạc nhiên hỏi với theo: "Kim cô nương, có chuyện gì vậy?"

Kim Bình Nhi không đáp, chỉ nhìn chằm chằm xuống suối mà rảo bước. Lúc này Thương Tùng đạo nhân cũng đã phát hiện ra sự dị thường. Chân chừ giầy lát rồi lão cũng bước theo sau nàng.

Con suối này vừa nông vừa hẹp, nước sâu chưa đến đầu gối, chỉ đi ba bốn bước là qua được bờ, nhưng dòng nước uốn lượn lại có vẻ rất dài, hai người đi mãi vẫn chưa thấy thượng nguồn.

Những vệt máu dị thường vẫn trải dài theo dòng nước.

Kim Bình Nhi và Thương Tùng đạo nhân bất giác nhìn nhau, cả hai đều nhú mày, họ đoán máu này không phải của con người. Bởi máu người không thể đủ để chảy xa như thế, mà nếu trải dài như vậy thì máu người cũng đã bị tan vào nước rồi. Vệt máu này lại đông đặc mà không lan tỏa, nhất định có điều gì kỳ quái.

Từ khe sâu thung lũng, gió chợt thổi u u. Rừng cây lay động, lá xào xạc đung đưa càng làm cho cảnh vật thêm ảm đạm.

Thương Tùng đạo nhân đột nhiên dừng lại, Kim Bình Nhi nhượng mảy: "Sao vậy?"

Im lặng một lát Thương Tùng mới nói: "Ta nghĩ chúng ta không cần phải nhiều chuyện làm gì!"

Kim Bình Nhi nhún vai, dường như không ngờ những lời như vậy lại phát ra từ miệng lão: "Đạo trưởng, ngài cũng không cần phải sợ như vậy chứ?"

Nét mặt Thương Tùng thoáng chút phẫn nộ nhưng lão vẫn kiên nhẫn đáp lại: "Phải lấy đại sự làm trọng, Quỷ Vương Tông chủ đã dặn dò chúng ta không được chậm trễ. Ta nghĩ chúng ta cũng đã đến lúc phải hồi báo rồi!"

Nói xong, chẳng đợi Kim Bình Nhi trả lời, lão xoay người bay lên không trung, theo hướng Hồ Kỳ Sơn thẳng tiến.

Trong mắt Kim Bình Nhi ánh lên vẻ coi thường, nàng cũng chẳng buồn đuổi theo, lại tiếp tục nhìn vào vết máu đông kia. Rồi từ từ, sắc mặt nàng cũng như đông lại.

Từ thượng nguồn đột nhiên vẳng lại tiếng hú khe khẽ. Kim Bình Nhi nghiêng tai lắng nghe, rồi đột nhiên nàng nhảy dựng lên, nét mặt hoang mang nhìn về phía trước. Ở khúc ngoặt con suối, âm thanh bị rừng cây um tùm chặn lại. Kim Bình Nhi không đi thêm nữa, chỉ bước đến bên một gốc cây chú thị nhìn ngược dòng suối.

Nét mặt nàng đột nhiên thay đổi.

oOo

Thương Tùng đạo nhân đã cố ý bay thật chậm, không ngờ mãi vẫn không thấy bóng dáng Kim Bình Nhi. Lão đạo nhân nhìn lại phía sau, trong lòng không khỏi dấy lên phẫn nộ. Ngày thường Kim Bình Nhi với lão rất khách khí, cứ một mực "đạo trưởng" mà gọi, nhưng Thương Tùng sớm đã nhận thấy vẻ chế nhạo trong nụ cười ngọt ngào của nàng. Hoặc giả Kim Bình Nhi thực ra không cố ý cười nhạo Thương Tùng mà đó chỉ là cảm giác vu vơ của lão. Từ lúc phản bội Thanh Vân Môn gia nhập vào Ma Giáo, trong lòng Thương Tùng ngày càng sinh ra những suy nghĩ kỳ quái khó chịu.

Lúc này là một lúc Thương Tùng khó chịu như thế, do dự không biết nên bỏ đi một mình hay quay lại tìm Kim Bình Nhi. Thế rồi sau lưng lão lóe lên một vầng hào quang tím nhạt, hóa ra nàng cũng đã đuổi tới nơi.

Kim Bình Nhi bay cạnh Thương Tùng, y phục phấp phới trong làn gió núi. Bình thường lúc nào cũng cười rạng rỡ, nhưng giờ đây khuôn mặt nàng lại trầm hẳn xuống như đang suy nghĩ chuyện gì.

Thương Tùng đạo nhân quay sang có ý chờ nàng lên tiếng. Kim Bình Nhi liền nhoẻn miệng cười, nụ cười có chút miễn cưỡng, đoạn nói to như muốn khóa lấp sự bối rối: "Đạo trưởng, chúng ta đi thôi!"

Thương Tùng đạo nhân im lặng bay tiếp. Kim Bình Nhi nhìn theo lão, nét mặt không có chút gì châm biếm, chỉ lẳng lẳng bay chậm chậm theo sau.

Thung lũng này còn cách Hồ Kỳ Sơn đến vài trăm dặm, những mạch núi trập trùng nối tiếp nhau trải dài tít tắp. Người bình thường muốn đến nơi ít nhất cũng phải mất đến nửa tháng, nhưng Kim Bình Nhi và Thương Tùng chỉ cần chưa đến nửa ngày.

Càng đến gần đỉnh Hồ Kỳ, nét mặt Kim Bình Nhi càng trở nên trầm mặc lo lắng. Dưới chân họ cảnh vật dần dần hiện ra, đỉnh cao nhất của Hồ Kỳ Sơn đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một vực sâu thăm thẳm. Cách xa hàng dặm đã nghe thấy tiếng sục sôi của dòng nham thạch nóng rực, phun ra thành những vệt máu kỳ dị. Không những thế, hơi nham thạch còn tụ lại trong không trung thành một hình ác ma đỏ máu.

Không trung tràn ngập mùi huyết tanh hôi.

"Làm sao thế này, đã xảy ra chuyện gì?" Thương Tùng đạo nhân giật mình tự hỏi.

Lão đạo nhân đưa mắt nhìn bốn xung quanh, trong lòng mỗi lúc một thêm sợ hãi. Bên cạnh lão, Kim Bình Nhi chợt kêu lên một tiếng "Ồ!" khe khẽ. Thương Tùng đạo nhân quay sang, Kim Bình Nhi chỉ tay về bên phải, hạ giọng: "Đạo trưởng nhìn xem!"

Thương Tùng nhìn theo hướng tay Kim Bình Nhi, chỉ thấy những tia sáng màu đỏ thoát mờ thoát hiện. Trong những vệt đỏ ấy dường như loáng thoáng mấy chục bóng người. Thương Tùng định thần nhìn kỹ, mới phát hiện ra mấy chục người đó đều là những thanh niên cường tráng, trên người đều mặc y phục sắc sỡ của Quỷ Vương Tông.

Thương Tùng lúc này mới thở ra một hơi nhẹ nhõm. Xem ra mới chỉ đi có mấy ngày mà Hồ Kỳ Sơn đã xảy ra chuyện lớn, nhưng Quỷ Vương ông ta chẳng chuyện gì có thể làm khó được. Đệ tử Quỷ Vương Tông xuất hiện ở đây, chứng tỏ Quỷ Vương vẫn bình an vô sự.

Các đệ tử Quỷ Vương Tông cũng đã nhận ra hai người, từ từ tiến lại. Thương Tùng đạo nhân cao giọng: "Ta là Thương Tùng đạo nhân, nơi này đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Kim Bình Nhi không lên tiếng mà đưa mắt nhìn về phía miệng vực sâu thẳm, đang bị bao phủ bởi những quầng dị khí đỏ máu, đoạn quay lại lặng lẽ đi sau Thương Tùng lại gần đám đệ tử Quỷ Vương Tông.

Gã toán trưởng gật đầu với Thương Tùng đạo nhân ra vẻ bái lễ. Nhưng không biết tại sao động tác y trông khá cứng nhắc, chỉ nói ấp úng: "Nhìn qua... đạo trưởng..."

Thương Tùng đạo nhân chau mày. Mấy tên này đúng là đệ tử của Quỷ Vương Tông, nhưng khẩu khí lại có phần kỳ quặc, giọng nói đứt quãng, cử chỉ cứng đờ như người gỗ, không giống chút gì với người bình thường.

"Quỷ Vương Tông chủ đâu, ta muốn bẩm báo với ngài!" Thương Tùng đồng dục.

Mấy chục tên đệ tử vẫn chờ người ra, đoạn từ từ xoay mình về những tia sáng đỏ, đồng thanh: "Tông chủ ở trong này, đợi ngài lâu lắm rồi đó!"

Thương Tùng đạo nhân sốt ruột khua tay: "Được rồi, người dẫn đường đi!"

Gã toán trưởng gật đầu, bước đi vào bước rồi nói chậm rãi: "Đúng rồi... .. ừ!"

Đoàn người tiếp tục đi về phía vực thẳm, Thương Tùng đạo nhân vẫn muốn hỏi xem nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng bọn người như gỗ này chỉ làm lão thêm bức tức. Đợi lát nữa gặp Quỷ Vương lão phải hỏi cho ra lẽ.

Kim Bình Nhi đi sau, tiến từng bước chậm rãi, tiếp tục lặng lẽ quan sát đám đệ tử. Mấy tên đó ngoài những cử chỉ cứng nhắc thì đều giống người bình thường. Tuy không thấy sự khác lạ nhưng Kim Bình Nhi vẫn cảnh giác cao độ.

Càng gần đến những tia sáng đỏ giữa không trung, Kim Bình Nhi đột nhiên phát hiện xung quanh nàng, ánh mắt đám đệ tử bỗng chuyển sang sắc đỏ như màu máu tươi. Hành động của chúng không còn dờ dẩn nữa mà mỗi lúc một trở nên nhanh nhẹn, nguồn sáng đỏ như đã tiếp thêm năng lượng cho chúng.

Thương Tùng đạo nhân đột nhiên có cảm giác bất an vô cớ, nhưng trong lòng không hiểu tại sao. Đột nhiên, từ phía sau vang lên tiếng kêu khe khẽ, tất cả đều quay đầu lại, Kim Bình Nhi đã ngồi xuống đất, hai tay che miệng thở hổn hển, khuôn mặt tái mét đau khổ.

Hơi thở Kim Bình Nhi mỗi lúc một nặng nhọc, hai tên đệ tử Quỷ Vương Tông đứng sau lưng nàng dường như đã biến thành đá. Đột nhiên sau lưng chúng vang lên một âm thanh quái lạ như tiếng đá nện xuống đất. Kim Bình Nhi nhìn về phía tiếng động, mặt liền biến sắc: "Hóa ra người cũng đến?"

Mấy tên đệ tử kinh ngạc quay lại, chỉ thấy phía sau là khoảng không trống rỗng. Không có một ai, tiếng đá nện cũng không còn.

Kim Bình Nhi đã biến mất như chưa từng xuất hiện.

oOo

Tổ sư từ đường sau Thanh Vân Sơn, vẫn quang cảnh vắng lặng như thường lệ. Rừng cây tĩnh mịch, tiếng chim rừng từ xa vắng lại. Từ đường nghi ngút hương khói, toát ra vẻ thần bí tối tăm.

Lâm Kinh Vũ ngẩng đầu nhìn trời, trên đỉnh đầu gã là bầu trời xanh ngắt, không một bóng mây. Ánh nắng ấm áp chiếu rọi xung quanh. Ngang lưng gã, thanh Trảm Long Kiếm tỏa những tia hào quang xanh biếc lung linh.

Thời tiết hôm nay xem ra không đến nỗi tồi!

Khỏe miệng Lâm Kinh Vũ hé nở nụ cười. Cầm chiếc chổi trong tay, gã bắt đầu quét dọn phía trước điện thờ.

Từ khi lão nhân thần bí qua đời, trên Thanh Vân Sơn đã có biết bao thay đổi, nhưng chẳng có ai để ý đến góc khuất yên tĩnh này, cũng dường như quên cả Lâm Kinh Vũ. Dần dần gã đã mặc nhiên thay lão nhân ấy trở thành người trông coi Tổ Sư Từ đường.

Những chiếc lá vàng khô đã được vun thành đống. Ngày nào cũng vậy, Lâm Kinh Vũ cần mẫn quét trong yên lặng. Núi rừng yên vắng, gió nhẹ thổi hắt hiu, không biết ngoài kia cuộc sống ra sao? Chắc là náo nhiệt hơn rất nhiều!

Đột nhiên trước mắt Lâm Kinh Vũ xuất hiện một đôi chân làm gã giật mình, bởi nếu không phải là ngày bái tổ thì chẳng có ai đến đây. Hắn ngẩng đầu lên, bất giác giật mình, sững sờ lùi lại mấy bước, khuôn mặt tái mét: "Sư bá chưởng môn...!"

Trước mặt hắn là Đạo Huyền chân nhân đã mất tích từ nhiều ngày trước. Trên người lão vẫn mặc chiếc áo choàng xanh thẫm nhưng đã có nhiều chỗ rách. Mấy giây qua đi, Đạo Huyền chân nhân vẫn một mực im lặng. Nhìn kỹ dường như lão có vẻ gầy hơn trước, khuôn mặt nhuộm một vẻ thê lương.

Lòng Lâm Kinh Vũ bối rối đến cùng cực, mặc dù không phải đệ tử hàng đầu của Thanh Vân Môn nhưng gã cũng biết tất cả các vị tiền bối trên Tiểu Trúc Phong. Đạo Huyền chân nhân và Điền Bất Dịch xảy ra mâu thuẫn, thế rồi Điền Bất Dịch qua đời, còn Đạo Huyền chân nhân đã mất tích lại đột nhiên xuất hiện nơi đây, những kỳ biến đó sao không làm người ta ớn lạnh?

Đạo Huyền chân nhân dường như không để tâm đến Lâm Kinh Vũ, ánh mắt lão chỉ lướt qua gã rồi hướng về phía điện thờ Tổ sư.

Đạo Huyền chân nhân đứng ngắm điện thờ rất lâu, đoạn chậm rãi hỏi: "Chỉ có mỗi mình người ở đây sao?"

Lâm Kinh Vũ lúng túng một lát rồi mới gật đầu: "Dạ đúng!"

Ánh mắt Đạo Huyền chân nhân chuyển xuống thanh Trảm Long Kiếm gã mang trên người. Ánh hào quang màu ngọc bích sáng lên. Mặc dù cổ nhân đã không còn nữa nhưng thanh kiếm vẫn mang một vẻ uy nghiêm khó tả, không thể lẫn lộn với những thanh kiếm thường.

Màu ngọc bích của Trảm Long Kiếm chiếu vào mắt Đạo Huyền, sắc mặt lão cũng biến đổi, như chìm vào trong mơ màng. Những suy nghĩ hỗn loạn cứ hiện ra trong đầu Lâm Kinh Vũ, không biết nên về bẩm báo với sư trưởng hay ở đây tiếp tục dò xét Đạo Huyền?

Ánh mắt Đạo Huyền không ngừng thay đổi, rồi như sức tỉnh cơn mơ, lão nói như ra lệnh: "Người ở đây, chưa được ta cho phép thì không được đi vào!" Nói đoạn không chờ Lâm Kinh Vũ trả lời, lão đi thẳng vào trong, tiến đến bàn thờ Sư tổ.

Lâm Kinh Vũ không biết nên làm thế nào, đành chỉ đứng yên nhìn theo bóng dáng Đạo Huyền chân nhân khuất dần trong không gian tối mờ u ám.

oOo

Giữa Từ đường là một bàn thờ lớn, phía sau đặt vô số linh bài. Không khí trang nghiêm khiến Đạo Huyền chân nhân khẽ run lên, nhưng chỉ thoáng chốc lão đã lấy lại được bình tĩnh, tiến đến phía trước bàn thờ, thắp một nén hương rồi từ từ quỳ xuống trước linh vị Tổ Sư.

Trong ánh sáng u tối, khuôn mặt lão cũng xám đi ảm đạm, chỉ có làn hương khói nhẹ nhẹ bay lên.

"Sư tổ Thanh Vân Môn, đệ tử là Đạo Huyền..."

Tiếng Đạo Huyền trầm đục, giọng nói khàn khàn, đôi tay run rẩy cầm nén hương, trong lòng dường như xáo động kịch liệt đến nỗi câu nói chỉ thốt ra được một nửa rồi nghẹn lại trong cổ họng.

Đạo Huyền gục đầu xuống trước bài vị, những ngọn nến trong điện thờ bỗng nhiên bập bùng cháy theo ngọn gió nhẹ không biết từ đâu ùa vào trong điện.

Lâm Kinh Vũ đứng như trời trồng giữa sân Từ đường, bỗng nhiên gã cảm thấy một luồng dị khí không biết từ đâu bay tới, nhưng chắc chắn không phải từ trong điện thờ Tổ Sư.

Trong đầu gã hiện lên khuôn mặt với biểu tình kỳ quái của Đạo Huyền chân nhân, lòng dậy lên cảm giác bất an. Quanh khu đại điện, rừng cây đột nhiên trở nên tĩnh mịch đến khó tả, cả tiếng chim kêu cũng không còn. Đường như lũ chim cảm nhận được sự dị thường nào đó nên đã im tiếng hót.

Trong điện thờ, cơn run rẩy của Đạo Huyền chân nhân ngày càng lớn hơn, bầu không khí hắc ám trước mắt lão càng lúc càng mờ mịt. Đại điện lúc trước tĩnh mịch là thế, không biết từ lúc nào đã chìm trong tiếng u u của cơn gió xoáy tròn.

Gió thổi mỗi lúc một mạnh, Đạo Huyền run lên lấy bầy, toàn thân bị trùm trong màn âm u ấy. Thế rồi lão từ từ đứng dậy, trên khuôn mặt bỗng hiện lên những nét tàn ác hung bạo. Nhưng nhìn kỹ, sâu trong vẻ mặt tàn ác ấy, ánh mắt Đạo Huyền vẫn ánh lên nỗi đau khổ như phải nhẫn nại chịu đựng điều gì. Rồi nỗi đau khổ ấy dần dần nhạt đi, như không chống đỡ được phần ác trong con người lão.

Gió xung quanh Đạo Huyền mỗi lúc một thêm dữ dội. Thậm chí ban thờ lớn cũng bị thổi lùi về phía sau, những hàng linh bài lắc lư không ngừng trong cơn gió xoáy.

Chỉ nghe "choang" một tiếng, chiếc lư hương cùng một tấm linh bài rơi xuống nền đá, phát ra một âm thanh loảng xoảng chói tai. Tiếng rơi làm kinh động Đạo Huyền, lão ngoái đầu sang nhìn rồi không hiểu sao toàn thân run lên, nét hung ác trên mặt dần dần lui đi, cả làn gió kỳ lạ cũng biến mất.

Trên mặt Đạo Huyền lúc này chỉ còn lại sự hối hận bi thương.

Ánh đèn mờ mờ u ám. Tấm linh bài rơi nằm im trên đất, giữa tấm bài gỗ là một phiến trắng.

Đó là một tấm linh bài không có chữ!

Tấm bài trắng ấy như đang lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Đạo Huyền.

Đạo Huyền sững người ra nhìn tấm bài không chữ. Rồi lão từ từ bước lại, nhặt tấm bài lên, cẩn thận dùng tay xoa sạch.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu. Trong bóng tối, Đạo Huyền không ngừng gọi khẽ: "Sư huynh!"

Lâm Kinh Vũ bên ngoài đã sốt ruột đến không chịu nổi. Cuối cùng gã cũng quyết định đi vào trong điện, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Vừa khi gã đặt chân vào đại điện Từ đường, bầu không khí kỳ bí cùng luồng dị phong đột nhiên biến mất. Lâm Kinh Vũ vừa kinh ngạc vừa lo lắng, cuối cùng vẫn cương quyết bước vào.

Trước bàn thờ là Đạo Huyền chân nhân, con người đã cứu vớt cứu mạng Lâm Kinh Vũ, đưa gã thành thần tiên như bây giờ.

Lâm Kinh Vũ rốt cuộc cũng không dám quấy rầy Đạo Huyền, chỉ đứng yên chờ thời gian chậm chạp trôi qua. Khi gã bắt đầu nghi ngờ trong Từ đường liệu còn ai hay không thì Đạo Huyền chân nhân lại xuất hiện.

Nét mặt Đạo Huyền không chút biểu cảm, từ từ bước ra khỏi điện, không nhìn vào mắt Lâm Kinh Vũ. Gã không hiểu, cũng không dám hỏi tại sao.

Ngang qua Lâm Kinh Vũ, đột nhiên Đạo Huyền dừng lại, lặng đi giây lát rồi cất giọng khe khẽ: "Hãy... chăm sóc họ cho tốt!"

Lâm Kinh Vũ cũng người không hiểu Đạo Huyền định nói đến ai. Nhưng rồi đột nhiên nhớ đến ban thờ với bao nhiêu linh bài Tổ Sư Thanh Vân Môn, gã gật đầu, cung kính: "Đệ tử đã rồi!"

Đạo Huyền chăm chú nhìn vào mặt gã, rồi ngấm sang bộ y phục trắng trên người Lâm Kinh Vũ, thanh Trảm Long Kiếm hắt đeo trên lưng, chợt gật đầu về an ủi: "Giống lắm, giống lắm!"

Lâm Kinh Vũ không hiểu lão nói gì, ngẩng đầu lên định hỏi cho rõ nhưng Đạo Huyền đã biến mất tự lúc nào. Chân chừ giây lát, gã đi vào giữa điện thờ.

Gian đại điện vẫn không có gì thay đổi. Lâm Kinh Vũ nhú mày đến bên bàn hương án Sư Tổ. Chiếc lư đồng cắm ba nén nhang gỗ bạch đàn vẫn đang cháy dở, tỏa ra ba làn khói mỏng manh.

Lâm Kinh Vũ nhìn lên hàng bài vị, chợt phát hiện một linh bài bị đặt quá gần. Thu dọn đại điện hàng ngày, hắn đã nhớ như in từng vị trí các linh bài. Lâm Kinh Vũ lắc đầu bước đến, cầm tấm linh bài đặt vào chỗ cũ. Đột nhiên trong mắt gã hiện lên vẻ kinh ngạc.

Bài vị này vốn trước đây trống không, nhưng khi Lâm Kinh Vũ cầm lên, hắn đọc được một hàng chữ: Thanh Vân Môn Vạn Kiểm Nhất chi Linh Vị.

Hàng chữ được khắc lên bằng máu.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>